

თსკან უაილდი

ს ა ლ მ მ ა

დრამა

თანგვანი ბნობლ ნოგაქიძისა

მომკამლნი პირნი:

პეროდე ანტია — ტეტრარქი იუდეასი.
იოქანან — წინასწარმეტყველი.
ახალგაზრდა სირიელი — მცველთა

უფროსი.

ტიკელდინ — ახალგაზრდა რომელი.
კაპპადოკიელი.

ნუბიელი.

პირველი მეომარი.

მეორე მეომარი.

პეროდიას პაჟი.

იუდეველი, ნაზარეველი და სხვ.
მონა.

ნამან — ჭალათი.

პეროდია — ცოლი ტეტრარქისა.

სალომე — ქალიშვილი პეროდიასი.

ქალნი — მონანი სალომესა.

დიდი ტერასა პეროდეს სასახლეში სა-
ნეიმო ზალასთან მიჯრილი. რამოდენიმე
მეომარი დგას მოაჯირზე დაყრდნობით.
პირისპირ: დიდა კიბე. მარცხნივ, შუა-
გულში ძველი ჭა მწვანე ბრინჯაოს გა-
ლაენით. მთვარის სინათლე.

ახალგაზრდა სირიელი. ჰოი! რა
ლამაზია დღეს საღამოს მეფის ასული სა-
ლომე!

პეროდიას პაჟი. შეხედეთ მთვა-
რეს. მთვარეს უცნაური სახე, მეტათ უც-
ნაური სახე აქვს. იგი თითქო ქალია, საფ-
ლაგიდან რომ ამოდის. იგი გავს კვდარ
ქალს. შესაძლოა იფიქრო: იგი ეძებს
კვდარებს.

ახალგაზრდა სირიელი. მას მე-
ტად უცნაური სახე აქვს. იგი გავს მე-
ფის ასულს პატარას, ყვითელის სახურით,
რომელსაც ვეცხლის ფეხები აქვს. იგი
გავს მეფის ასულს, რომელსაც ფეხები
ისეთი აქვს, როგორც პატარა მოთეთრო
მტრედუნებს. შესაძლოა იფიქრო: იგი
ცმკავს.

პეროდიას პაჟი. იგი: როგორც
კვდარი ქალი. იგი ძალიან ნელა მოძრა-
ობს. (ხმაური სანეიმო ზალაში).

პირველი მეომარი. რა ხმაურმა
რომელი მხეცები ღმუიანი!
მეორე მეომარი. იუდეველი. ისი-
ნი ყოველთვის ასე: ისინი დავობენ თა-
ვის რწმენისათვის.

პირველი მეომარი. რისთვის და-
ვობენ ისინი თავის რწმენისათვის?

მეორე მეომარი. მე არ ვიცი. ისი-
ნი ყოველთვის დავობენ... ფარისეველი
მაგალითად, ამტკიცებენ, რომ არსებობენ
ანგელოსნი, სადღუკველნი კი ამბობენ,
რომ ანგელოსნი არ არსებობენ.

პირველი მეომარი. მე მგონია, სა-
საცილოა დავა ასეთ რამეებზე.

ახალგაზრდა სირიელი. ჰოი! რა
ლამაზია დღეს მეფის ასული სალომე!

პეროდიას პაჟი. თქვენ მუდამ
უცქერით მას, თქვენ ძალზე მეტათ უცქე-
რით მას. არ უნდა უცქირო ასე ადამი-
ანს... შესაძლოა, მოხდეს უბედურება.
ახალგაზრდა სირიელი. იგი ძა-
ლიან ლამაზია დღეს საღამოს.

პირველი მეომარი. ტეტრარქს
ბნელი სახე აქვს.

მეორე მეომარი. დიახ: მას ბნელი
სახე აქვს.

პირველი მეომარი. ის რაღაცას
უცქერის.

მეორე მეომარი. იგი ვილაცან უც-
ქერის.

პირველი მეომარი. ვის უცქერის
იგი?

მეორე მეომარი. მე არ ვიცი.

ახალგაზრდა სირიელი. რა
მერთალია მეფის ასული! მე არაოდეს არ
მინახავს იგი ასეთი მერთალი. იგი გავს
თეთრი ვარდის სახულს სარკეში ეცეხ-
ლისა.

პეროდიას პაჟი. არ უნდა უცქი-
რო მას. თქვენ ძალზე მეტად უცქერით
მას.

პირველი მეომარი. პეროდია
ღვინო დაუსხა ტეტრარქს.

კაპპადოკიელი. ეს — დედოფა-
ლი პეროდია არის, აი, ის, რომელსაც

თავზე შავი შიტრა აქვს მარგალიტებით
მოზნეული და რუმლის თმები ცისფერ
მოპუღრულნია?

პირველი მეომარი. დიახ: იგი
ჭეროლია. იგი ცოლია ტეტრარქისა.

მეორე მეომარი. ტეტრარქს ძა-
ლიან უყვარს ღვინო. მას სამნაირი ღვი-
ნო აქვს. ერთი — სამოთრაკიის კუნძუ-
ლიდან, მეწამული, როგორც მოლი კეი-
სარის.

კავპადოკიელი. მე არაოდეს არ
მინახავს კეისარი.

მეორე მეომარი. მეორე — კიპ-
რის ქალაქიდან: იგი ყვითელია, როგორც
ოქრო.

კავპადოკიელი. მე ძალიან მიყვარს
ოქრო.

მეორე მეომარი. მესამე კი —
სიცილიისა. ეს ღვინო წითელია, როგორც
სისხლი.

ნუბიელი. ჩემი მხარის ღმერთებს
სისხლი ძალიან უყვართ. წელში ორჯელ
ჩვენ მათთან მიგვეყვს მხვევრპლათ ყმაწ-
ვილები და ქალწულები: ორმოც-და-ათი
ყმაწვილი და ასი ქალწული. მაგრამ, სა-
გონებელია, ჩვენ არაოდეს არ ვაძლევთ
მათ საქმათ, რადგან ისინი ძალიან სას-
ტიკნი არიან ჩვენდა მომართ.

კავპადოკიელი. ჩემს მხარეში ახლა
ღმერთები აღარ არიან, — ისინი გაყარეს
რომაელებმა. ზოგიერთნი ამბობენ: ისინი
დღამდღენ მთებში, — მაგრამ მე ამას არ
ვუჭერი. მე სამი დღე დავაუვი მთებში და
ვეძებდი მათ ყოველგან. მე ისინი ვერ
ვნახე. ბოლოს: მე უზმოზდი მათ სახელებ-
ით, მაგრამ ისინი არ გამოჩნდნენ. მე ვფიქ-
რობ: ისინი მოკვდნენ.

პირველი მეომარი. იუდეველნი
თაყვანსა სცემენ ღმერთსა, რომელის ხილ-
ვა შეუძლია.

კავპადოკიელი. მე არ შემძლია
გავიგო.

პირველი მეომარი. საერთოდ:
მათ სწამთ მხოლოდ ის, რისი ხილვაც
შეუძლებელია.

კავპადოკიელი. მე ეს სასაცილოდ
მეჩვენება, სწორეთ.

ხმა იოქანანასის. ჩემს შემდეგ
მოვა სხვა, ჩემზე უფრო ძლევამოსილი.
მე არა ვარ იმის ღირსიცი კი, რომ თას-
მები გაღუხსნა მის ქალამნებს. როცა მო-
ვა იგი, ილტინებს უღაბნო: ის აყვავილ-
დება, როგორც შროშანა. თვალნი ბრმა-
თა იხილავენ ღღესა და გაიხსნებიან ყურ-
ნი ყრუთა... ახლად შობილი ხელს და-
ადებს ბუნავს ვეშაპებისსა და ფაფარე-
ბათ წაყვანას ლომებს.

მეორე მეომარი. დააჩუმეთ იგი.
ის უოველთვის სისულელეს რომავს.

პირველი მეომარი. არა: იგი
წმინდა კაცია. გარდა ამისა, იგი მშვილია
ფრიად. და უოველდღე მიმაქვს მე მას-
თან საქმელი. იგი უოველთვის მადლობას
მიხდის.

კავპადოკიელი. ვინ არის იგი?

პირველი მეომარი. იგი წინას-
წარმეტყველია.

კავპადოკიელი. რა ჰქვია მას?

პირველი მეომარი. იოქანანა.

კავპადოკიელი. საიდან არის იგი?
პირველი მეომარი. უდაბნოსა-
გან, საცა იგი იკვებებოდა კალიებთა და
ველური თაფლით. მას ტანზე ჰქონდა
საცმელი აქლემის მატყლისაგან და წელ-
ზე ტყავის სარტყელი. იგი ველურად გა-
მოიხედებოდა. დიდი ბრბო მიჰყვებოდა
მას. მას მოსწავლენიც კი ჰყავდა.

კავპადოკიელი. რაზე ლაპარაკობს
იგი?

პირველი მეომარი. ჩვენ არ ვი-
ცით არაოდეს. ხანდახან იგი საშინელს
რამეს ლაპარაკობს, მაგრამ შეუძლებელია
მისი გაგება.

კავპადოკიელი. შესაძლოა მისი
ნახვა?

პირველი მეომარი. არა. ტეტრარ-
ქი არ იძლევა ნებას.

ახალგაზდა სირიელი. მეფის
ასულმა სახე თავისი მარაოთი დაფარა!
მისი პატარა ხელები მოძრაობენ, რო-

გორც მტრედუნები, რომლებიც თავის სამტრედეში მიფრინავენ. ისინი გვანან თეთრ პეკლებს: ისინი სრულიად თეთრი პეკლებია.

ჭეროდის პატი. მაგრამ თქვენ რა გინდათ? რა საჭიროა მისი ცქერა? არ უნდა უცქირო მას... შესაძლოა, მოხდეს უბედურება.

კაპპადოკიელი. (უჩვენებს ქას). რა უცნაური საპატიმროა!

მეორე მეომარი. ეს ძველი ჭაა. კაპპადოკიელი. ძველი ჭა ეს უთუოდ ძალიან მავნე უნდა იყოს.

მეორე მეომარი. არა, აი, მაგალითად, ტეტრარქის ძმა, მისი უფროსი ძმა, პირველი ქმარი დედოფალი ჰეროდეასი, დამწყვედული იყო იქ მთელი თორმეტი წელი. და ის არ მომკვდარა აწით. ბოლოს მოხდა ისე, რომ იგი გაუდეს.

კაპპადოკიელი. გაუდეს იგი? ვინ გაბედა ამის ჩადენა?

მეორე მეომარი (უჩვენებს ჯალთს, დიდს ზანგს). აი, მან, ნამამნმა.

კაპპადოკიელი. და ამას არ ეშინოდა?

მეორე მეომარი. არა, ტეტრარქმა გაუგზავნა მას ბეჭედი.

კაპპადოკიელი. რა ბეჭედი?

მეორე მეომარი. ბეჭედი სიკვდილის. მისთვის არ ეშინოდა მას.

კაპპადოკიელი. მაინც საშინელია შეფის გაუდვა.

პირველი მეომარი. რატომ? შეფებზე ისეთივე ყელი აქვთ, როგორც სხვებს.

კაპპადოკიელი. მე მეჩვენება: ეს საშინელია.

ახალგაზდა სირიელი. მეფის ასული დგება! იგი სცილდება სუფრას. მას შეტად მოწყენილი სახე აქვს. აჰ! ის აქ მოდის. დაახ: ის ჩვენთან მოდის. რა მკრთალია იგი! მე არაოდეს არ მინახავს იგი ასეთი მკრთალი.

ჭეროდის პატი. ნუ უმზერთ მას! გე გთხოვთ თქვენ: ნუ უმზერთ მას.

ახალგაზდა სირიელი. იგი თითქო მტრედუნაა, რომელიც დაიბნა. იგი თითქო ნარგისია, ქარით რსებული. იგი გავს ვეცხლეულ ყვავილს.

(შემოდის სალომე).

სალომე. მე იქ არ დავრჩები. მე არ შემიძლია იქ დარჩენა. რათ მიცქერის ტეტრარქი სულ თავის მუდოს თვალეზით აფრიალებულ ქუთუთოებიდან?... უცნაურია, რომ დედი ჩემის ქმარი ასე მიცქერის... მე არ ვიცი, რას უნდა ნიშნავდეს ეს... მაგრამ... მე ვიცი ეს...

ახალგაზდა სირიელი. თქვენ მიატოვეთ ლხინი, შევიხს ასულა?

სალომე. რა გრჩლი ჰერია აქ! აქ შესაძლოა სუნთქვა. აქ, შიგნით იუდეველნია იერუსალიმიდან, რომელნიც ერთიმეორეს ჰგლეჯენ თავის სულელურ წესებისათვის, და ბარბაროსნი, რომელნიც სულ სვამენ და ღვინოს ღვრიან იატაკის ფეკლებზე, და ჰელლენები სმირნიდგან, შეფერილი თვალეზით და ლოყებით და რგოლებათ დახვეული თმებით, და ეგვიპტელნი, მდუმარენი და ცბიერნი, ნეფრიტის ფრწილებით და ყუვისფერი მოლებით, და რომეელნი, მათი სიტლანქით, სიმძიმით და გნებებით! ოჰ, როგორ მძულს მე რომეელნი! ისინი უბრალონი არიან და თავი დიდ ბატონებათ შოაქვთ.

ახალგაზდა სირიელი. გნებავთ დასჯდეთ, მეფის ასულა?

ჭეროდის პატი. რათ უნდა ელაპარაკო მას? რათ უნდა უმზირო მას?... ჰო, მოხდება უბედურება.

სალომე. რა სააშურია მთვარის ხილვა. იგი გავს პატარა მონეტას. შესაძლოა იფიქრო: ის სულ პატარა ვეცხლეული ყვავილია. იგი ცივია და უმანკო, მთვარე... მე მჭერა, რომ იგი ქალწულია: მისი სილამაზე ქალწულია. დაახ: ის ქალწულია. მას არაოდეს არ შეურყვნია თავი. იგი არაოდეს არ დანებებია ვაუებს, როგორც სხვანი ღმერთ-ქალნი.

სმა იოქანაანის. იგი მოვიდა, უფალი! იგი მოვიდა, ძე კაცისა. კენტავრები მდინარეებში მიიშლენ, სირენებმა მდინარენი მიატოვეს და იფარებიან ფოთლებთა შორის ტყეებში.

სალომე. ვინ წამოიყვია ეს?

მეორე მეომარი. ეს წინასწარმეტყველია, მეფის ასულო.

სალომე. ა! წინასწარმეტყველი, რომლისაც ტეტრარქს ეშინია?

მეორე მეომარი. ჩვენ არა ვიცით რა ამის, მეფის ასულო. იგი წინასწარმეტყველია იოქანაანს.

ახალგაზდა სირიელი. გნებავთ, მეფის ასულო, ვუბანო, რომ მოგართვან თქვენი მუაბა? ბაღში სასიამოვნოა.

სალომე. ის ღაპარაკობს ჩემს დედაზე საშინელს, არა?

მეორე მეომარი. ჩვენ არასდროს არ გვესმის, რასაც იგი ღაპარაკობს, მეფის ასულო.

სალომე. დიახ: იგი მასზე საშინელს ღაპარაკობს.

მონა. მეფის ასულო, ტეტრარქი გთხოვთ, დაუბრუნდეთ ღზინს.

სალომე. მე იქ არ დავბრუნდები.

ახალგაზდა სირიელი. მამატიეთ, მეფის ასულო,—მაგრამ თქვენ თუ არ დაბრუნდით, შესაძლოა მოხდეს უბედურება.

სალომე. იგი მოხუცია, ის წინასწარმეტყველი?

ახალგაზდა სირიელი. არა, მეფის ასულო, იგი სრულიად უმანწილია.

მეორე მეომარი. არავეინ იცის. ზოგიერთნი ამბობენ, რომ იგი ილიაა.

სალომე. ვინ არის ილია?

მეორე მეომარი. უძველესი წინასწარმეტყველი ამ მხარისა, მეფის ასულო.

მონა. რა პასუხი გადავსცე ტეტრარქს მეფის ასულის სახელით.

სმა იოქანაანის. ნუ გაიხარებ, მიწაო პალესტინისაც, რომ შოლტი მისა, ვინცა გშოლტავდა, გადამტერეულია. რა-

მეთუ გველის გვარისაგან ამოვალს ვასილისკი, და ის, რაიც მისგან იშვების, გადაულაპავს ფრინველებს.

სალომე. რა უცნაური სმამ! მე მოვისურვებდი მასთან ღაპარაკს.

პირველი მეომარი. მე მეშინია, რომ ეს შეუძლებელია, მეფის ასულო.

ტეტრარქს არ უნდა, რომ მას ღაპარაკონ. მან მღვდელმთავარსაც კი აუტრძაღა მასთან ღაპარაკი.

სალომე. მე მინდა მასთან ღაპარაკი.

პირველი მეომარი. ეს შეუძლებელია, მეფის ასულო.

სალომე. მე მინდა.

ახალგაზდა სირიელი. მართლაც, მეფის ასულო, უმჭობესია ღზინში დაბრუნება.

სალომე. გამოიყვანეთ წინასწარმეტყველი.

პირველი მეომარი. ჩვენ ვერ გავბედავთ, მეფის ასულო.

სალომე (უახლოვდება ქის და შიგ ჩააქვრდება). როგორ ბნელა იქ. უთუოდ საშინელი უნდა იყოს ჭღომა ასეთს ბნელს ჭურღმულში. ეს საფლავს მგავს. (მეომარებს.) თქვენ არ გსმენიათ? გამოიყვანეთ იგი! მე მინდა ვიხილო იგი.

მეორე მეომარი. მე გთხოვთ თქვენ, მეფის ასულო, ნუ მოითხოვთ ამას ჩვენგან.

სალომე. თქვენ მაიძულებთ მე ღზინს.

პირველი მეომარი. მეფის ასულო, ჩვენი სიცოცხლენი თქვენ გაკუთვნიან, მაგრამ ჩვენ არ შეგვიძლია ავახრულოთ ის, რასაც თქვენ ჩვენგან მოითხოვთ... და ესტე: არა ჩვენ უნდა მოგვმართოთ თქვენ.

სალომე (უქვერს ახალგაზდა სირიელს). ა!

პეტროლიას პაეი. ო! რა მოხდება ახლა? დარწმუნებული ვარ, რომ უბედურება მოხდება.

სალომე (უახლოვდება ახალგაზდა სირიელს). თქვენ იზამთ ამას ჩემთვის, ნარ-

რაბოთ? თქვენ იზამთ ამას ჩემთვის. მე ყოველთვის კეთილი ვიყავი თქვენთვის. თქვენ მართლა იზამთ ხომ ამას ჩემთვის? მე მინდა მხოლოდ შევხედო ამ უცნაურ წინასწარმეტყველს. მასზე ამდენს ლაპარაკობდნენ. მე ასე ძალიან ხშირად მსმენია, როგორ ლაპარაკობდა მასზე ტეტრარქი. მე ვფიქრობ, რომ მისი ეშინია მას, ტეტრარქს. მე მჯერა, რომ მას ეშინია მისი... შეიძლება თქვენც, ნარაბოთ, შეიძლება თქვენც გეშინიათ მისი?

ახალგაზღდა სირიელი. მე არ მეშინია მისი, მეფის ასულო. მე არავის არ მეშინია. მაგრამ ტეტრარქმა სასტიკად აკრძალა ამ ქვის თავის გადახდა.

სალომე. ჩემთვის იზამთ ამას, ნარაბოთ, და ხვალ, როცა მე მუაბით გამატარებენ ალაჟაფის კარებში, საცა კერპების მოვაკრენი არიან, მე დავაგდებ თქვენთვის პატარა ყვავილს, პატარა მწვანე ყვავილს.

ახალგაზღდა სირიელი. მეფის ასულო, მე არ შემოძლია, არ შემოძლია. სალომე (იღიმება). თქვენ ამას ჩემთვის იზამთ, ნარაბოთ. თქვენ ხომ იცით, რომ ჩემთვის იზამთ ამას და ხვალ, როცა მე მუაბით ხილზე გამატარებენ, საცა მყიდველები არიან კერპებისა, მე გადმოგხედავთ თქვენ თხელი ქსოვილის სახურიდან, მე შემოგხედავთ თქვენ, ნარაბოთ, მე, შესაძლოა, კიდევ გავიღიმოთ თქვენ. შემომხედეთ, ნარაბოთ, შემხედეთ მე! ა! თქვენ კარგად იცით, რომ თქვენ იზამთ მას, რასაც მე გთხოვთ თქვენ. თქვენ ეს კარგად იცით ხომ, — არა? მე, მე ეს კარგად ვიცი.

ახალგაზღდა სირიელი (ნიშნის აღღევს მესამე მეომარს). გამოიყვანეთ წინასწარმეტყველი... მეფის ასულს უნდა იმის ნახვა...

სალომე. ა! ჰეროდისას პაჟი. ო! რა უცნაური სახე აქვს მთვარეს. შესაძლოა იფიქრო: იგი ხელია კვდარის, რომელსაც სურს მოიხუროს სუღარი.

ახალგაზღდა სირიელი. ძალიან უცნაური სახე აქვს მას. შესაძლოა იფიქრო: იგი პატარა მეფის ასულია, თვალეზობით ქარვისაგან. ღრუბელთა თხელ მარშაშიდან იგი იღიმება, როგორც პატარა მეფის ასული.

(წინასწარმეტყველი ამოდის ჰიდგან, სალომე შეხედავს მას და უკან დაიხეცს). იოქანაან. სად არის იგი, ბილწის თასი, რომელისა უკვე ავსებულა? სად არის იგი, რომელიც ერთხელ ვეცხლის ტანსაცმელში მოკვდება მთელი ხალხის წინაშე. უთხარით მას, რომ მოვიდეს იგი, რათა მას შეეძლოს ისმინოს ხმა მისი, ვინცა უზმობდა მეფეთა უდაბნოებში და სახალებებში.

სალომე. ვიზე ლაპარაკობს იგი? ახალგაზღდა სირიელი. არავინ არ იცის არაოდეს, მეფის ასულო.

იოქანაან. სად არის იგი, რომელმაც, რა იხილა ვაუები, კედელზე ახატულები, ქალდეველთა სახენი, ფერებით ახატულები, თავი მისცა თვალთა სურვას და ელჩები გაგზავნა ქალდეაში.

სალომე. ამას იგი ჩემს დედაზე ლაპარაკობს!

ახალგაზღდა სირიელი. ო, არა, მეფის ასულო.

სალომე. დიახ: ამას ჩემს დედაზე ლაპარაკობს.

იოქანაან. სად არის იგი, ვინც ხავენბოდ ნებდებოდა ასურელთა სარდალებს, რომელთა წელზე სარტყელი აქვთ და თავზე მრავალფეროვანი ხოირი? სად არის იგი, ვინც ხავენბოდ ნებდებოდა ეგვიპტის ყმაწვილებს, რომელნიც ჩაცმულნი არიან ტილოში და მეწამულში, რომელნიც ატარებენ ლახტებსა და ვეცხლის ჩაფხუტებს და რომელნიც დიდნი არიან ტანითა? უთხარით მას, რომ წამოდგეს იგი სარეცილიდგან თავის ურცხვობისა, რათა მას შეეძლოს ისმინოს სიტყვა მისი, ვინც უზმადებს გზას უფაღსა, რათა მას შეეძლოს მოინახოს ცოდვანი თვისნი. და თუ იგი არაოდეს არ მოინახებს და გა-

ნაგრძობს ყოფას თავის სიბილწეში, უთხარით მას, რომ მოვიდეს იგი, ვინაიდან უფალს შოლტი უკვე ხელში უჭირავს.
სალომე. მაგრამ ის საშინელია, იგი საშინელია!

ახალგაზღდა სირიელი. ნუღა დარჩებით აქ, მეფის ასულო, გთხოვო თქვენ.

სალომე. ყველაზე საშინელი — ეს თვალებია. შესაძლოა იფიქრო: ეს შავი თხრილია, ტაროსის ხალიჩაზე უჩვეულოდ ამოქვეარნი. შესაძლოა იფიქრო: ეს შავი ქვაბულებია, საცა ვეშაბები ნახულობენ შესაფარს. შესაძლოა იფიქრო: ეს შავი ტბებია, ლანდური მთვარეებით აღელვებულნი... ფიქრობთ თქვენ, რომ იგი კიდეც ილაპარაკებს?

ახალგაზღდა სირიელი. ნუღა დარჩებით აქ, მეფის ასულო! გთხოვთ თქვენ, ნუ დარჩებით აქ!

სალომე. და რა გამხმარია იგი. იგი გავს წვრილ გამოსხმულს სპილოს ძვალისაგან. შესაძლოა იფიქრო: ეს გამოსხმულია ვეცხლისაგან. მე მჭერა, რომ იგი ისეთივე უმანკოა, როგორც მთვარე. იგი გავს ვეცხლეულ შუქს. მისი ტანი უთუოდ ცივი უნდა იყოს, როგორც სპილოს ძვალი... მე უნდა მას ახლო შევხედო.

ახალგაზღდა სირიელი. არა, არა, მეფის ასულო!

სალომე. მე უნდა ახლო ვიხილო იგი. ახალგაზღდა სირიელი. მეფის ასულო, მეფის ასულო!

იოქანაან. ვინ არის ეს ქალი, რომელიც მიმწერს მე? მე არ მინდა, რომ მან მიმწიროს. რათ მიცქერს იგი თავის ოქროული თვალეებით მოქრული ქუთუთოებისაგან? მე არ ვიცი, ვინ არის იგი. მე არ მინდა ეს ვიცოდე. უთხარით მას: წავიდეს იგი. არა — მასთან მინდოდა მე ლაპარაკი.

სალომე. მე სალომე ვარ, ქალიშვილი ჰეროდისის, მეფის ასული იუდეისა. იოქანაან! შორს! ასულო ბაბილონისა! ნუ უახლოვდებით უფალის რჩეულს.

დედა შენმა აავსო მიწა თავის მრუმობათა ღვინოთი და მისი ცოდვების ძახილი მისწვდა უფალის ყურებს.

სალომე. ილაპარაკე კიდეც, იოქანაან. შენი სმა მათრობს მე.

ახალგაზღდა სირიელი. მეფის ასულო! მეფის ასულო! მეფის ასულო! სალომე. ო, ილაპარაკე კიდეც! ილაპარაკე კიდეც, იოქანაან, და მითხარი მე, რა უნდა ვქნა მე.

იოქანაან. ნუ მოახლოვდები მე, სოლომონის ასულო, ხოლო დაიფარეთ სახურით პირი თქვენი, ფერფლი დაიყარეთ თავსა თქვენსა და წადით უღანბნში, საძებნელათ ძიხა კაცისასა.

სალომე. ვინ არის ეს, ძე კაცისა? იგი ასევე მშვენიერია, როგორც შენ, იოქანაან?

იოქანაან. შორს! შორს! მე მესმის სასახლეში ფრთქიალი სიკვდილის ანგელოსის ფრთებისა.

ახალგაზღდა სირიელი. მეფის ასულო, გვედრებით: დაბრუნდით!

იოქანაან. ანგელოსო უფალისა ღვთისაო, რას აკეთებ შენ აქ ხმალთა შენითა? ვის ეძიებ შენ ამ უწმიდურ სასახლეში?.. დღე იმისა, ვინც უნდა მოკვდეს ვეცხლის ტანსაცმელში, ჭერ კიდეც არ დამდგარა.

სალომე. იოქანაან!

იოქანაან. ვინ ლაპარაკობს? სალომე. იოქანაან! მე, შევეარებული შენს ტანზე. შენი ტანი თეთრია, ვით შროშანა მდელისი, რომელიც მთიბავს არაოდეს გაუთიბავს. შენი ტანი თეთრია, ვით თოვლი, რომელიც მთებზე ძევს, ვით თოვლი, რომელიც იუდეას მთებზე ძევს და ქალებში არ ჩამოშვებულა. ვარდები არაბეთის დედოფლისა ისე თეთრი არ არიან, როგორც შენი ტანი. არც ყვავილნი არაბეთის დედოფლისა, არცა ტერფები დალის რიფრაჟის, ფოთლებზე რომ გადარბიან, არცა წიადი მთვარისა, როცა იგი ისვენებს ზღვის წიადში... არა არის ქვეყანაზე არაფერი, რაც ისე თეთრი

იყოს, როგორც შენი ტანი... მომეც — შევეხო შენს ტანსა.

იოქანაან. შორს, ასულო ბაბილონისავ! ქალით შევიდა მსოფლიოში ბოროტება. ნუ ღაპარაკობ ჩემთან. მე არ მინდა გისმინო შენ. მე ვუსმენ მსოფლო სიტყვებს უფლისა ღვთისა.

სალომე. ტანი შენი საზიზღარია — იგი: როგორც კეთროვანის სხეული. იგი: როგორც გაუთერილი კედელი, რომელწინადაც გაცოცდენ სვლიკები, როგორც გაუთერილი კედელი, რომელზედაც ბუდე ააგეს მორიელებმა. იგი: როგორც გაუთერილი სავანე, გავსებული შემწარავი ნავთებით. იგი საშინელია, იგი საშინელია, შენი ტანი!.. მე შენს თმებში ვარ შეფარებული, იოქანაან. შენი თმები გვანან ყურძენის მტევნებს, მტევნებს შავი ყურძენისას, რომლებიც ჩამოკიდებულან ედემის ლერწებიდან მხარეში ედომიტელთა. შენი თმები: როგორც კედრები ღიბანისა, როგორც დიდრონი კედრები ღიბანისა, რომლებიც ჩეროს აჩუქებენ ხოლმე ლომებსა და ყაჩაღებს, რომელთაც ხურთ ღღისით მიმალვა. გძელნი შავნი ღამენი, ღამენი, როცა მთვარე არ ჩნდება, როცა ვარსკვლავებს ეშინიათ, — ასე შევნი არ არიან. დუმილი, რომელიც მეფობს ტყეებში, — ასე შავი არ არის. არა არის ქვეყანაზე არაფერი, რაც ისე შავი იყოს, როგორც შენი თმები... მონეც — შევეხო მე შენსა თმებსა.

იოქანაან. შორს, ასულო სოდომისავ! არ შემეხო მე! არ შეიძლება შერყვნათ ტაძარი უფლისა ღვთისა.

სალომე. შენი თმანი საშინელია. ისინი დაფარულნია ტალახითა და მტვერით. ისინი: თითქო ეკლის გვირგვინი, შენს შუბლზე ჩამოცმული, ისინი: თითქო მურგვი შავი გველების, დაკლაკუნლების გარშემო შენი ყელია. მე არ მიყვარს შენი თმები... მე შენ ბაგეზე ვარ შეყვარებული, იოქანაან. შენი ბაგე: როგორც მწწამული აშურმა კომზენ სპილოს ძვალისა. იგი: როგორც ბროწეული, სპილოს

ძვალის დანით გაჭრილი. ყვავილები ბროწეულისა, რაც ყვავიან ტიროსის ბაღებში და რაც უფრო წითელი არიან, ვიდრე ვარდები, — ასე წითელი არ არიან. წითელნი ყვირილნი საყვირთა, რაიცა აცნობდენ მეფეთა მოსვლას და შიშის ზარსა სცემენ მტერთა, — ასე წითელი არ არიან. შენი ბაგე უფრო წითელია, ვიდრე იმათი ფეხები, ვინცა ყურძენს სწორავს საწნახელებში. იგი უფრო წითელია, ვიდრე ფენი მტრედებისა, რომლებიც ტაძრებში ცხოვრობენ და რომლებსაც კვებავენ ქურუმები. იგი უფრო წითელია, ვიდრე ფეხები იმისა, ვინცა ბრუნდება ტყუებიდან, საცა მან ღოში მოკლა და იზილა ოწროსფერი ვეფხები. შენი ბაგე: როგორც ტოტი მარჯანისა, რაიცა მეფეებებს ზღვის სიბნელებში უნახავთ და გადუნახავთ მეფეთათვის!.. იგი: როგორც სინგური, რასაც მოავიტელები მოავიის მაღაროებში ჰაოულობენ და რომელსაც მეუფენ ართმევენ მათ. იგი: როგორც სპარსეთის შეფის შვილდი, სინგურით მოხატული და მარჯანით ბოლომოქედილი. არა არის ქვეყანაზე არაფერი, რაც ისე წითელი იყოს, როგორც შენი ბაგე... მომეც — ვაკოცო შენს ბაგეს.

იოქანაან. არაოდეს! ასულო ბაბილონისავ! ასულო სოდომისავ! არაოდეს! სალომე. მე ვაკოცებ შენს ბაგეს, იოქანაან! მე გადავკოცნი შენს ბაგეს!

ახალგაზ და სირიელი. მეფის ასულო, მეფის ასულო, შენ, თითქო მირსინის კვირტო, შენ, მტრედუნა მტრედუნებში, ნუ უცქერ ამ კაცს, ნუ უმზერ მას! ნუ ეუბნები მას ასეთ რამეებს. მე არ შემიძლია მათი ატანა... მეფის ასულო, მეფის ასულო, ნუ ეუბნები ასეთ რამეს.

სალომე. მე ვაკოცებ შენს ბაგეს, იოქანაან!

ახალგაზ და სირიელი. ამ (თავს იკლავს და ვარდება სალომესა და იოქანანს შუა).

პერო დიას პატი. ახალგაზდა სი-

რიდმა თავი მოიკლა! ახალგაზდა უს-
 როსმა თავი მოიკლა! თავი მოიკლა მან,
 ვინც იყო ჩემი მეგობარი! მე მას ვაჩუქე
 პატარა კოლოფი სურნელებითა და სა-
 ყურეები ვეცხლისა, და ახლა თავი მო-
 იკლა მან! ახ, განა მან არ წარბოხებდა
 წინასწარ, რომ უბედურება მოხდებოდა?..
 მე თვითონ ვიწინასწარმეტყველე ეს, და
 აი, კიდევ მოხდა იგი. მე ვიცოდი, რომ
 მოვარე კვლავს დაეძებდა, მაგრამ მე არ
 ვიცოდი, თუ იგი მას ეძებდა. ახ, რათ
 არ დავმალე მე იგი მთვარისაგან? მე
 რომ იგი მიმეძალა საულაც მღვიმეში, იგი
 ვერ ნახვიდა მას.

პირველი მეომარი. მეფის ასუ-
 ლი! ახალგაზდა უფროსმა ეს არის თავი
 მოიკლა.

სალომე. მომეც — ვაკოცო შენს ბა-
 გებს, იოქანაან.

იოქანაან. არ გეშინისთ თქვენ, ჰე-
 როდიას ასულს? არ კი გიოხარათ მე
 თქვენ, რომ მე ვისინე სასაზღვეში
 ფრთქილი სიკვდილის ანგულის ფრთე-
 ბისა, და განა არ მოვიდა კიდევ ანგე-
 ლოსი?

სალომე. მომეც — ვაკოცო შენს
 ბაგებს.

იოქანაან. მრუშობის ასულს, არის
 მხოლოდ ერთი ვინმე, რომელსაც შეუძ-
 ლია ვისხნას შენ. ეს არის ის, რომელ-
 ზედაც მე შენ გეუბნებოდი. წადით, ემი-
 ეთ იგი. იგი გალილეთის ზღვაზეა ნავში
 და ემუხაიფება თუკის მოსწავლეებს. მუხ-
 ლებზე დაჩოქეთ ზღვის ნაპირას და მო-
 ინსმეთ იგი საბედით. როცა იგი მოვა
 თქვენთან, — ენადგან იგი მოდის უვე-
 ლასთან, ვინც კი მას იხმობს, — დაეცი-
 მის ფეხთა წინაშე და თხოვეთ მას თქვე-
 ნი ცოდვების მიტევება.

სალომე. მომეც — ვაკოცო ბაგებს.

იოქანაან. იუავით წყეული, ასკლო
 დედის-სისღმშემრეველისა, იუავით წყეუ-
 ლი.

სალომე. მე ვაკოცებ შენს ბაგებს, იო-
 ქანაან.

იოქანაან. მე არ მინდა გიცქირო
 შენ. მე აღარ შეგებდავ შენ. შენ წყეუ-
 ლი ხარ, სალომე, შენ წყეული ხარ (გაში
 ჩაეშვება).

სალომე. მე ვაკოცებ შენს ბაგებს, იო-
 ქანაან. მე წავაგოცინი შენ ბაგებს.

პირველი მეომარი. იგი ჩემთვის
 ძნა იყო და უახლოესი ძმაც. მე ვაჩუქე
 მას პატარა კოლოფი, რომელშიაც იყო
 სურნელები და ბეჭედი აგათისა, რომელ-
 საც იგი ყოველთვის ხელზე ატარებდა.
 სადამოთი ჩვენ ვსეირნობდით მდინარის
 პირას და ნუშის ხეების ქვეშ და იგი
 მიყვებოდა მე თავის სამშობლოზე. იგი
 ყოველთვის მეთად წყნარა დაპარაკობდა.
 ნისი ღნა გავდა ფლეიტის ხმას მისას,
 ვინც უკრავს ფლეიტაზე. მას უყვარდა
 მდინარეში ცქერა. ხშირათ ვუხაყვედუ-
 რებდი მე მას ამას.

მეორე მეომარი. თქვენ მართალ-
 ნი ხართ. უნდა გადავმალეთ ცხედარი.
 ტეტარაქმა არ უნდა ნახოს იგი.

პირველი მეომარი. ტეტარაქი
 აქ არ მოვა. იგი არაოდეს არ გამოდის
 ერლოზე. მას მეთათ ეშინია წინასწარ-
 მეთყველისა.

(შემოდინან: ჰეროდე, ჰეროდია და
 დარბაისელები).

ჰეროდე. სად არის სალომე? სად
 არის მეფის ასული? რათ არ დაუბრუნ-
 და იგი ლხინს, როგორც მე ვუბძანე მას?
 აი აი ისიც.

ჰეროდია. არ უნდა უცქირო მას.
 თქვენ ყოველთვის უცქერით მას.

ჰეროდე. მეთად უცნაური სახე აქვს
 მთვარეს დღეს საღამოს, არა, მართლა,
 ხომ უცნაური სახე აქვს მთვარეს? იგი
 თითქო ჰისტერიული ქალია, ჰისტერიუ-
 ლი ქალი, რომელიც მიდის და დაეძებს
 ყოველგან საყვარლებს. გარდა ამისა: იგი
 ტიტველია. იგი მთლად ტიტველია. ღრუ-
 ბელნი ცდილობენ დაფარონ იგი, მაგრამ
 მას არ უნდა. იგი დაბარბაცობს ღრუ-
 ბელთა შორის, როგორც მთვარალი ქალი.
 მე მჭერა, რომ იგი საყვარლებს დაეძებს...

მე კვლავ მესმის იგი. თქვენ არ გესმით? ეს სახესებით: როგორც ფრთების ფრთქიალი.

ჭერო დია. მე თქვენ გეუბნებით, რომ არა არის რა. თქვენ ავად ხართ. დავბრუნდეთ.

ჭერო დე. მე არა ვარ ავად. ეს თქვენი ქალიშვილია ავად. მას მეტათ ავადური სახე აქვს, თქვენ ქალიშვილს. მე არას დროს არ მინახავს იგი ასეთი მკრთალი.

ჭერო დია. მე თქვენ გეუბნებოდით, ნუ უცქერით მას-თქო.

ჭერო დე. დაახლოებით ღვინო (მოაქვს). სალომე, მომიხსლოვდით და შესვით ჩემთან ცოტა ღვინო. მე აქ საუცხოვო ღვინო მაქვს. თვითონ კეისარმა გამომიგზავნა იგი. დაახლოებით მასში თქვენი პატარა წითელი ტურები და მერე მე დავსცლი თასს.

სალომე. მე არ მინდა სმა, ტეტრარქ.

ჭერო დე. თქვენ გესმით, როგორ მიპასუხებს იგი მე, თქვენი ქალიშვილი!

ჭერო დია. ჩემი ფიქრით, ის სრულიად მართალია. რად უცქერით სულ მას?

ჭერო დე. მოიტანეთ ხილი (ხილი მოაქვს). სალომე, მოდით და შექამეთ ჩემთან ხილი. მე ძალიან მიყვარს ნახვა ხილზე თქვენი პატარა კბილების კვანძების. მოკბინეთ ამ ხილს სულ პაწა ნაწილი — და მერე მე შევკამ მას, რაც დარჩება.

სალომე. მე არ მინდა კამა, ტეტრარქ.

ჭერო დე. აი, როგორ გაზარდეთ იგი თქვენ, თქვენი ქალიშვილი.

ჭერო დია. ჩემი ქალიშვილი და მე მეფის გვარისაგან წარმოვდგებით. რაც შეეხება შენ, ბაბუა შენი აქლემებს წუესდა. გარდა ამისა; იგი უჩაღი იყო.

ჭერო დე. შენ ცრუობ.

ჭერო დია. შენ კარგათ იცი, რომ ეს სიმართლეა.

ჭერო დე. სალომე, მოდი, დაქეჩ ჩემს გვერდით. მე გითმობ შენ დედა შენის ტახტს.

სალომე. მე არ დადლილვარ, ტეტრარქ.

ჭერო დია. თქვენ ხედავთ რომ, თუ რას ფიქრობს იგი თქვენზე.

ჭერო დე. მოიტანეთ... რა მინდა მე? მე არ ვიცი. ახ, ახ, მე მოვიგონე. სმე იოქანაშაანის. დადგა დრო ის, რაც მე მოუთხრე, აღსრულდა, — იტყვის უფალი ღმერთი. დადგა დღე, რომელზედაც მე მოუთხრობდი.

ჭერო დია. უბანეთ გაჩუმონ იგი. მე არ მინდა ვისმინო მისი ხმა. ეს კაცი ყოველთვის გამოვას ანთხევს ჩემზე.

ჭერო დე. თქვენზე მას გამოვა არ წარმოუტყვამს. და, ამასთან: იგი დიდი წინასწარმეტყველია.

ჭერო დია. მე არა მწამს წინასწარმეტყველი. გნა შეუძლია კაცს წინათ თქვას ის, რაც უნდა მოხდეს? არავინ არ იცის ეს. გარდა ამისა: იგი მე ყოველთვის შეურაცმყოფს. მაგრამ, მე ვფიქრობ, თქვენ გეშინიათ მისი... დიახ: მე კარგათ ვიცი, თქვენ მისი გეშინიათ.

ჭერო დე. მე არ გეშინია მისი. მე არავის არ გეშინია.

ჭერო დია. დიახ: თქვენ გეშინიათ მისი, თუ თქვენ მისი არ გეშინიათ, რათ არ გაცვით მამინ იგი იუდეველებს, რომლებიც ექვსი თვეა, თქვენ მას გთხოვენ? იუდეველი. მართალია, ხელმწიფე, უკეთესი იქნებოდა ჩვენთვის გაგაცვით იგი.

ჭერო დე. კმარა ამაზე. მე თქვენ უკვე მოგვით ჩემი პასუხი. მე არ მინდა გავცე იგი თქვენდამი. იგი კაცია, რომელმაც იხილა ღმერთი.

იუდეველი. ეს, ეს შეუძლებელია. ღმერთი არავის უნახავს ილია წინასწარმეტყველის დროიდან. იგი უკანასკნელი იყო, რომელმაც ღმერთი იხილა. ჩვენ დროში ღმერთი არ აჩვენებს თავს. იგი იმალება და ამისთვის ქვეყანაზე დიდი უბედურებაა.

მეორე იუდეველი. ბოლოს, ცნობილი არაა ჭერ, იხილა თუ არა მართლა წინასწარმეტყველმა ილიამ ღმერთი. უფ-

რო დასაჩერებელია: მან იხილა მხოლოდ აჩრდილი ღმერთისა.

მესამე იუდეველი. ღმერთი არაოდეს არ იმალება! იგი ცხადდება ყოველთვის და ყოველში. ღმერთი ავშიც არის, როგორც კეთილში.

მეოთხე იუდეველი. ეს არ უნდა თქვა. ეს ძალიან სახიფათო აზრია. ეს აზრი მოდის ალექსანდრიის შკოლებიდან, ხაცა ჰელენეურ ფილოსოფიას ასწავლიან. ჰელენეები კი წარშართებია, ისინი წინდაცვეთილნიც არ არიან.

მესხთე იუდეველი. არასდროს არ შეიძლება ცოდვა, როგორ მოქმედებს უფალი, ესეა მისი გამოუცნობია. შეხატლოა, ის, რასაც ჩვენ ავს ვუწოდებთ, კეთილი არის, და ის, რასაც ჩვენ კეთილის ვუწოდებთ, ავი არის. არაფრის ცოდვა არ შეიძლება. აუცილებელია მხოლოდ ყველაფერს დაემორჩილო. ღმერთი ძალიან ძლიერია. იგი ერთსა და იმავე დროს ანარქებს სუსტებსაც და ძლიერსაც. მისთვის ყველა თანასწორია.

პირველი იუდეველი. ეს მართალია. ღმერთი საშინელია. იგი ამტკრებს ძლიერსაც და სუსტსაც, როგორც ნაყუვენ როდინში მარცვალს. მაგრამ ამ კაცს არასდროს ღმერთი არ უხილავს. არავის უხილავს ღმერთი ილია წინასწარმეტყველის დროიდან.

ჰეროდია. უბძანეთ მათ დაჩუმდენ. მათ მე თავი მომაბეზრებს.

ჰეროდე. მაგრამ მე მსმენია, რომ ამბობენ, ვითომ იოქანანი იყოს კიდეც თქვენი წინასწარმეტყველი ილია.

იუდეველი. ეს შეუძლებელია. ილია წინასწარმეტყველის დროიდან სამას წელზე მეტმა გარაა.

ჰეროდე. ზოგიერთები ამტკიცებენ, რომ იგი ილია წინასწარმეტყველია.

ნაზარეველი. მე, მე დარწმუნებულნი ვარ, რომ იგი ილია წინასწარმეტყველია.

იუდეველი. აჰ, არა: იგი არ არის ილია წინასწარმეტყველი.

ხმა იოქანანის. მოვიდა ხელმწიფობა დადე უფალის, და მე მესმის მთებზე ნაჯებები მისი, ვინც იქნება მსხნელი სოფლისა.

ჰეროდე. რას ნიშნავს ეს, მსხნელი სოფლისა?..

ტიგელლინ. ეს კეისარის ერთი ტიტულთაგანია.

ჰეროდე. მაგრამ კეისარი არ ამირებს იუდეაში მოსვლას. მე გუშინ მივიღე წერილი რომიდან. ჩემთვის ამაზე არა უცნობიათ რა. ბოლოს, ტიგელლინ, თქვენ იყავით რომში, ზამთარში, თქვენ ამაზე არაფერი გასმენიათ?

ტიგელლინ. არა, ხელმწიფე. ამის შესახებ მე არა მსმენია რა. მე მხოლოდ ტიტულს ვმარტავ. ეს ერთი ტიტულთაგანია კეისარის.

ჰეროდე. კეისარს არ შეუძლია მოვიდეს. მას ნიკრისის ქარი აქვს. ამბობენ, მას ღუბები ისეთი აქვს, როგორც სპილოს. გარდა ამისა: აქ არის სახელმწიფო მოსაზრებაც. ვინც რომს სტოვებს — რაღს ჰკარგავს. ბოლოს, კეისარი ბატონია. იგი მოვა, თუ მოისურვა. მაგრამ მე არა ვფიქრობ, რომ ის მოვიდეს.

პირველი ნაზარეველი. არაკეისარზე ლაპარაკობდა წინასწარმეტყველი, ხელმწიფე?

ჰეროდე. არა კეისარზე?

პირველი ნაზარეველი. არა, ხელმწიფე.

ჰეროდე. მაშ, ვინე ლაპარაკობდა იგი?

პირველი ნაზარეველი. მესხიანზე, რომელიც მოვიდა.

იუდეველი. მესხია არ მოსულა.

პირველი ნაზარეველი. იგი მოვიდა და ყველგან ახდენს სასწაულებს.

ჰეროდია. ოჰ, ოჰ, სასწაულები. მე არა მწამს სასწაულები. მე ისინი მინახავს ძალზე ბევრი. (პაუზა) ჩემი მარაო.

პირველი ნაზარეველი. ეს კაცი ნამდვილ სასწაულებს ახდენს. ასე მაგალითად: ერთს ქორწილში, რომელსაც

ადგილი ჰქონდა გაილიდას პატარა ქალაქში, მან წყალი ღვინოდ გარდაქმნა. შე ეს გადმომცეს მათ, ვინც იქ იყვნენ. მან აგრეთვე მოარჩინა ერთი შეხებით, ორი კეთროვანი, რომლებიც კაპერნაუმის ბუქსთან ისხდნენ.

მეორე ნაზარეველი. არა, კაპერნაუმში მან ორი ბრმა მოარჩინა.

პირველი ნაზარეველი. არა: ესენი იყვენ კეთროვანები. მაგრამ მან აგრეთვე ბრმებიც მოარჩინა, და იგი ნახეს მოაზე, მობაასე ანგელოსებთან.

სადღუკეველი. ანგელოსები არ არსებობენ.

ფარისეველი. ანგელოსები არსებობენ, მაგრამ მე არ ვფიქრობ, ვითომ ამ კაცს ებაასნა მათთან.

პირველი ნაზარეველი. მსველეთა დიდს ბრბოს უნახავს, თუ როგორ ებაახებოდა იგი ანგელოსებს.

სადღუკეველი. არა ანგელოსებს. ჰეროდია. როგორ მახელებს შე ეს ხალხი! ესენი ბრყევიბა. ესენი სრულიად ბრყევიბა. (პაეს.) ჩემი მარაო? (პაეი მიაწოდებს მარაოს.) თქვენ თითქო ოცნებობთ. არ უნდა იცნებოთ. მეოცნებენი ავადმყოფნი არიან (დაარტყამს პაეს მარაოს).

მეორე ნაზარეველი. კიდეც იყო სასწაული იაირის ასულთან.

პირველი ნაზარეველი. დიახ: ეს ყოველ ეკვს გარეშეა. ამის უარყოფა შეუძლებელია.

ჰეროდია. ეს ხალხი კვავზე შეიშალა. ისინი მეტად დიდხანს უტყერიდენ მთვარეს. უთხარით მათ, რომ დაჩუმდენ.

ჰეროდე. რა არის ეს — სასწაული იაირის ასულთან?

პირველი ნაზარეველი. იაირის ასული კვდარი იყო. მან იგი გააცოცხლა.

ჰეროდე. იგი აცოცხლებს კვდრებს?

პირველი ნაზარეველი. დიახ, ხელმწიფე, იგი კვდრებს აცოცხლებს.

ჰეროდე. შე არ მინდა, რომ იგი ამას

სჩადიოდეს. შე ვუტრძალავ მას კვდრების გადენას. შე ნებას არ ვაძლევ კვდრების გაცოცხლებისას. უნდა მოინახოს ეს კაცი და ეთქვას მას, რომ შე არ ვაძლევ ნებას მას კვდრების გაცოცხლებისას. სად არის იგი ახლა, ეს კაცი?

მეორე ნაზარეველი. იგი ყველგანაა, ხელმწიფე, მაგრამ ძალიან ძნელია მისი მოსახვა.

პირველი ნაზარეველი. ამბობენ, იგი ახლა სამარიაში არიო.

იუდეველი. აი, კიდეც, ჩანს, რომ იგი მესსია არ არის, თუ იგი სამარიაშია, არა სამარიტლებთან მოვალს მესსია. სამარიტლნი დაწყევლილნია. იმათ არსდროს არ მიაქვთ ტაძარში მსხვერპლი.

მეორე ნაზარეველი. მან უკვე მიატოვა სამარია რამოდენიმე დღის წინათ. შე ვფიქრობ, იგი ახლა იერუსალიმის მიდამოებში უნდა იყოს.

პირველი ნაზარეველი. არა, ის იქ არ არის. შე ეს არის, რაც იერუსალიმიდან მოვედი. უკვე ორი თვეა, მასზე არა სმენიათ რა.

ჰეროდე. ეს სულ ერთია. ხოლო საქირია მისი მოსახვა და თქმა, რომ შე ნებას არ ვაძლევ მას, კვდრები აცოცხლოს. წყალის გარდაქმნა ღვინოდ, მორჩენა კეთროვანების და ბრმების.. ყველა ეს მას შეუძლია, თუ უნდა. შე არაფერი მაქვს ამის საწინააღმდეგო. შე იმასაც ვიფიქრობ, რომ კეთროვანების მორჩენა კეთილი საქმეა. მაგრამ შე მას ნებას არ ვაძლევ, კვდრები აცოცხლოს.. საშინელება იქნებოდა, კვდრები რო ცოცხლდებოდენ.

ხმა იოქანაანის. ა! მეძაეო! მრუშო! ა! ასულო ბაბილონისავ, ოქოვანი თვალებით და მოოქრული ქუთუთოებით! აი, რას ამბობს უფალი ღმერთი. მიუშვით მასთან ბრბო ხალხისა. დეე, ხალხმა ქვები აიღოს და მოძებგოს იგი!

ჰეროდია. უბძანეთ მას, გაჩუმდეს.

ხმა იოქანაანის. დეე, გარდაღებ-

მა განგმირონ იგი ხმალებით; დეი, გას-
რისონ იგი თავის ღახტებით.

ჰეროდია. მაგრამ ეს საძაგლობაა!
ხმა იოქანაანის. ახე ამოვუხვრი
შე უწესობას ქვეყანაზე, და ქალები ის-
წავლიან ყველანი, რომ აღარ ბაძავდენ
მის სისაძაგულს.

ჰეროდია. თქვენ არ გესმით, რას ამ-
ბობს იგი ჩემზე? თქვენ ნებას აძლევთ,
შეურაცხუნ თქვენი მეუღლზე?

ჰეროდე. მაგრამ მას თქვენი სახელი
არ უხსენებია.

ჰეროდე. მერე რა? თქვენ კარგათ
იცით, რომ მას უნდა შეურაცხყოს. მე
კი თქვენი მეუღლე ვარ, არა?

ჰეროდე. დიახ: ძვირფასო და ღირ-
სეულო ჰეროდია, თქვენ ჩემი მეუღლე
ხართ და თქვენ უწინ მეუღლე იყავით
ჩემი ძმისა.

ჰეროდია. თქვენ ამომგლიჯეთ მე
მისი ხვეწვისაგან.

ჰეროდე. დიახ: მე მასზე ძლიერი ვი-
ყავი... მაგრამ ნუ ვილაპარაკებთ ამაზე.
მე არ მინდა ამაზე ლაპარაკი. აშის გამო
ამბობდა წინასწარმეტყველი საშინელ
სიტყვებს. შესაძლოა, ამის გამო მოხდეს
უბედურება. ნუ ვილაპარაკებთ ამაზე...
კეთილშობილო ჰეროდია, ჩვენ ვივიწყებთ
ჩვენს სტუმრებს. დამისხი ღვინო, ჩემო
საყვარელო. აავსეთ ღვინით დიდი თასე-
ბი ვეცხლისა და დიდი თასები შუშისა.

მე დავღვივ კეისარის სადღეგრძელოს. აქ
რომაელებია: უნდა შევხვათ კეისარის
სადღეგრძელო.

ყველანი. კეისარი! კეისარი!
ჰეროდე. თქვენ ვერ ამჩნევთ, რა
მკრთალია თქვენი ქაღალდი?

ჰეროდია: თქვენ რა: მკრთალია იგი
თუ არა?!

ჰეროდე. მე არახდროს არ მინახავს
იგი ასეთი მკრთალი.

ჰეროდია. არ უნდა უცქირო მას.
ხმა იოქანაანის. დღესა მას მზე
გაშავდება, როგორც ძაძა, და მთვარი
აწ-თლდება, როგორც სისხლი, და ვარ-

სკვლავნი ჩამოვარდებიან მიწაზე, როგორც
გორც ვარდებიან მწვანე ნაყოფნი კუნ-
ლადგან, და მეფეთა მიწისათა დაუღდე-
ბათ საშინელება.

ჰეროდია. ა! ა! ენახო ეს დეი, რო-
მელზედაც იგი ლაპარაკობს, როცა მთვა-
რე აწითლდება, როგორც სისხლი, და
როცა ვარსკვლავნი ჩამოვარდებიან მიწა-
ზე, თითქო მწვანე ნაყოფნი კუნელასი.
ეს წინასწარმეტყველი ლაპარაკობს, რო-
გორც მთვრალი... და მე არ შემძლია
მისი ხმა ავიტანო. მე მძულს მიზი ხმა.
უბძანეთ მას, დაჩუმდეს.

ჰეროდე. არა. მე არ მესმის, რას ლა-
პარაკობს იგი, მაგრამ, ეს შესაძლოა, წი-
ნათქმა იყოს.

ჰეროდია. მე არა მწამს წინათქმანი.
იგი ლაპარაკობს, როგორც მთვრალი.

ჰეროდე. შესაძლოა, იგი მთვრალია
ღვინოთი უფლისა.

ჰეროდია. რა ღვინოა ეს, ღვინო უფ-
ლისა? რომელი ვაჭებიდან? რომელ სა-
წინაზელში შეიძლება მისი შოვნა?

ჰეროდე (აღარ აცილებს თვალს სა-
ლიმეს). ტიგელდინ, როცა შენ ამ ცო-
ტა ხანს უკან რომში იყავ, გეუბნებოდა
შენ თუ არა კეისარი... მმ...

ტიგელდინ. რაზე, ხელმწიფე?

ჰეროდე. რაზე? ა! მე რაღაც გკითხეთ
თქვენ, არა? მე დამავიწყდა, რის გაგე-
ბაც მსურდა.

ჰეროდია. თქვენ კიდეც სულ ჩემს
ასულს უცქირით. არ უნდა უცქირო მას.
მე თქვენ ამას უკვე გეუბნებოდით.

ჰეროდე. თქვენ მხოლოდ მაგას ლა-
პარაკობთ.

ჰეროდია. მე ამას კიდეც გეუბნებით.

ჰეროდე. ტაძარის ადღენა, რაზედაც
აქ ბევრი ილაპარაკეს?! გამოეა რაიმე
ამისაგან? ამბობენ, ფარდა დააქარგა სა-
კურთხეველისა.

ჰეროდია. შენ თვითონ წამოიდე იგი.
შენ თვითონ არ იცი, რაზედაც ლაპარა-
კობ. მე არ მინდა აქ დარჩენა. დავბრუნ-
დეთ.

ჰეროდე. სალომე, იცეკვეთ ჩემთვის.
 ჰეროდია. მე არ მინდა, რომ მან
 იცეკვოს.

სალომე. მე სრულიად არა მსურს
 ცეკვა, ტეტარაქ.

ჰეროდე. სალომე, ჰეროდეას ასულო,
 იცეკვეთ ჩემთვის.

ჰეროდია. დანებეთ მას თავი.

ჰეროდე. სალომე, მე თქვენ ვიბრძა-
 ნებთ, იცეკვოთ.

სალომე. მე არ ვიცეკვებ, ტეტარაქ.

ჰეროდია (იციწის). აი, როგორ ვის-
 მინთ თქვენ იგი.

ჰეროდე. მე რა: იცეკვებს იგი თუ
 არა. ჩემთვის სულ ერთია! ჩემთვის სულ
 ერთია. მე დღეს ბედნიერი ვარ. მე მე-
 ტათ ბედნიერი ვარ. მე არას დროს ასე
 ბედნიერი არ ვყოფილვარ.

პირველი მეომარი. ბნელი სახე
 აქვს ტეტარაქს. არა, მართლა, ზომ ბნე-
 ლი სახე აქვს ტეტარაქს?

მეორე მეომარი. მას ბნელი სახე
 აქვს.

ჰეროდე. რატომ არ უნდა ვიყო ბედ-
 ნიერი? კეისარს, მფლობელს ჭკუენისას,
 მფლობელს ყოვლისას, მე ძლიერ ვუყ-
 ვარვარ. მან ეს არის გამომიგზავნა მე-
 ტათ ძვირფასი საჩუქარნი. და კიდევ:
 იგი დამპირდა მე გაიხმოს რომში
 ჩემი შტარი, მეფე კაპადოკიისა. შე-
 საძლოა, მან რომში ჭვარს აცვას იგი.
 კეისარს შეუძლია ჰქნას ყველაფერი, რა-
 საც კი მოისურვებს. იგი მფლობელია.
 ასე: თქვენ ხედავთ, მე მაქვს უფლება
 ბედნიერი ვიყო. არა არის ჭკუყანაზე არა-
 ფერი, რასაც შეეძლოს ჩემი სიხარულის
 დარღვევა.

ხმა იოქანაანის. იგი იჯდომება
 თავის ტახტზე. იგი იქნება ჩაცმული მე-
 წამულში და პორფირში. ხელში ეჭირე-
 ბა მას ოქროს ჭურჭელი, ავსილი მისი
 გამობოთა, და ანგელოსი ღვთისა დაანარ-
 ცხებს მას. იგი შექმული იქნება ჭიების
 მიერ.

ჰეროდია. გესმის, რას ლაპარაკობს

იგი შენზე? იგი ამბობს, რომ შენ შენვე
 ბიჭების მიერ შექმული.

ჰეროდე. არა-ჩემზე ლაპარაკობს იგი.
 იგი არასდროს ჩემს წინააღმდეგ არ ლა-
 პარაკობს. იგი ლაპარაკობს კაპადოკიის
 მეფეზე, ჩემს შტარზე. ის იქნება ჭიების
 მიერ შექმული და არა მე. არასდროს
 არ ულაპარაკებია რაიმე მას ჩემს წინა-
 აღმდეგ, წინასწარმეტყველს, — გარდა
 იმისა, რომ მე უმართლოთ მოვიქეცი,
 რომ ჩემის ძმის ცოლი წამოვიყვანე ცო-
 ლად. შესაძლოა, იგი მართალია. და მართ-
 ლაც: შენ უნაყოფო ხარ.

ჰეროდია. მე ვარ უნაყოფო, მე?!
 და ამას ამბობ შენ, შენ, რომელიც მუ-
 ლამ ჩემს ქალიშვილს უცქერ, შენ, რო-
 მელსაც გასურდა იცეკვა მას შენი სიამო-
 ნათვის! ხასაცოლოა ამის თქმა. მე ბავში
 მყავდა. შენ ერთიც არა გყოლია, არც
 ერთი შენი მონა-ქალისაგანც კი. ეს შე-
 ნა ხარ უნაყოფო და არა მე.

ჰეროდე. გაჩუმიდი. მე ვამბობ, რომ
 შენ უნაყოფო ხარ. შენ არ მჩუქე მე
 ბავში, და წინასწარმეტყველი ლაპარა-
 კობს, რომ ქორწილი ჩვენი არ არის ნამ-
 დვილი ქორწილი. იგი ამბობს, რომ ეს
 არის ქორწილი სისხლის შემრეველი, რომ
 ეს ქორწილი მოიტანს უბედურებას... მე
 მეშინია, მართალია არ იყოს იგი. მე მჭე-
 რა, რომ იგი მართალია. მაგრამ ახლა
 დრო არ არის ამაზე ლაპარაკის. მე ამ
 წამს მინდა ბედნიერი ვიყო. და მე ბედ-
 ნიერიცა ვარ. მე ძალიან ბედნიერი ვარ.
 არა არის რა, რაიცა მე მაკლდეს.

ჰეროდია. მე მოხარული ვარ, რომ შენ
 ასე კარგ გუნებზე ხარ დღეს საღამოს.
 ეს არ არის შენი ჩვეულება. გარნა, უკვე
 გვიანაა. დავბრუნდეთ სახლში. არ დაი-
 ვიწყო, რომ ზვალ განთიადზე ჩვენ ყვე-
 ლანი სანადიროთ მივდივართ. კეისარის
 ელჩებს უნდა ვცეთ უოველგვარი პატი-
 ვი, — არა!

მეორე მეომარი. რა ბნელი სახე
 აქვს ტეტარაქს.

პირველი მეომარი. დიახ: მას
ბნელი სახე აქვს.

პეროდე. სალომე, სალომე, იცეკვე
ჩემთვის. მე გვედრები შენ, იცეკვე ჩემ-
თვის. მე მოწყენილი ვარ. როცა აქ შე-
მოველ, მე სისხლში წავიფერხე, ეს ცული
ნიშანია, და მე მომესმა, მე მჭერა, რომ
მომესმა ფრთების ფრთხილი ჰაერში,
ფრთხილი თითქო გიგანტური ფრთები-
სა. მე არ ვიცი, თუ რას უნდა ნიშნავ-
დეს ეს... მე სევდიანი ვარ დღეს საღ-
მოს. ამიტომ, იცეკვე ჩემთვის. იცეკვე
ჩემთვის, სალომე, მე გვედრები შენ.
თუ შენ იცეკვებ ჩემთვის, შენ შეგძლე-
ბა მომთხოვო ყოველი, რასაც კი მოი-
სურვებ შენ და მე მოგცემ მას. დიახ:
იცეკვე ჩემთვის, სალომე, მე მოგცემ შენ
ყოველს, რასაც კი მოისურვებ შენ, იყოს
ეს თუ გინდ, ნახევარი ჩემი სამეფოსი.
სალომე (წამოდგება). შენ მომცემ მე
ყოველს, რასაც კი მე მოვისურვებ, ტეტ-
რარქ?

პეროდია. არ იცეკვო, ჩემო ასულო!
პეროდე. ყოველს, იყოს ეს თუ გინდ
ნახევარი ჩემი სამეფოსი.

სალომე. შენ ამაში ფიცს იძლევი,
ტეტრარქ?

პეროდე. ფიცს იძლევი, სალომე.

პეროდია. ჩემო ასულო, არ იცეკვო!

სალომე. რითი ფიცულობ შენ, ტეტ-
რარქ?

პეროდე. სიცოცხლით ჩემით, გვირ-
გვინით ჩემით, ღმერთებით ჩემით. ყო-
ველს, რასაც კი შენ მოისურვებ, მოგცემ
მე შენ, იყოს იგი თუ გინდ ნახევარი ჩე-
მი სამეფოსი, თუ შენ იცეკვებ ჩემთვის.
ჰო! სალომე, სალომე! იცეკვე ჩემთვის.
სალომე. შენ ფიცი დახდე, ტეტრარქ.

პეროდე. მე დავიფიცე, სალომე.

სალომე. რაც უნდა მოვისურვო მე,

იყოს ეს თუ გინდ ნახევარი შენი სამე-
ფოსი?

პეროდია. არ იცეკვო, ასულო ჩემო.

პეროდე. იყოს ეს თუ გინდ ნახევარი

ჩემი სამეფოსი. რა ლამაზი იქნები შენ
დედოფალი, სალომე, თუ კი შენ მოგე-
სურვება ნახევარი ჩემი სამეფოსი. არა,
მართლა, იგი მეტად ლამაზი დედოფალი
იქნება. ა! აქ სიცივეს! აქ ქრის მეტათ
ცივი ქარი და მე მესმის... რათ მესმის
მე ჰაერში ეს ფრთხილი ფრთებისა? ჰო,
შესაძლოა იფიქრო: რომელიღაც ფრინ-
ველი, დიდი შავი ფრინველი, ურდოს
იავს დასტრიალებს. რათ არ შემიძლია მე,
ვისილო ეს ფრინველი? მისი ფრთების
ფრთხილი საშინელია. ეს ცივი ქარია...
მაგრამ არა: სრულიად არ ცივა. პირ-ჩიით:
ძლიერ ცხელია. მეტათ ცხელია. მე ვიხრო-
ბი. დამისხით მე ხელეზზე წყალი. მომეცით
მე თოვლი საქმელად. შემისხენით ჩემი
მოსახსანი. ჩქარა, ჩქარა, შემისხენით მო-
სახსანი... არა. დაანებეთ თავი. ეს მე
ტკივილი მაქვს ჩემი გვირგვინისაგან, ჩე-
მი ვარდების გვირგვინისაგან. ეს ყვაო-
ლები თითქო ცეცხლისაგან არიან. მათ
შუბლი დამიწვებს. (ჩამოიხვეს თავიდან
გვირგვინს და დაადებს მას სუფრასზე).
ა! ახლა შემიძლია ვისუნთქო. რა წით-
ლები არიან ეს ყლორტები. ისინი: თი-
თქო სისხლის ლაქები სუფრის საფარზე.
ეს არაფერი. შეუძლებელია ჩვენება ეძიო
ყველგან, რასაც ხედავ. ეს შეუძლოთ
ხლის სიცოცხლეს. უმჯობესი იქნებოდა
თქმა, რომ სისხლის ლაქები ისეთივე ლა-
მაზები არიან, როგორც ვარდების ყლორ-
ტები. ფრიალ უკეთესი იქნებოდა ასეთი
თქმა... მაგრამ ნუ ვილაპარაკებთ ამაზე.
ახლა მე ბედნიერი ვარ. მე ძალიან ბედ-
ნიერი ვარ. მე უფლება მაქვს, ვიყო ბედ-
ნიერი, არა? თქვენი ქალიშვილი იცეკვებს
ჩემთვის. მართლა, ხომ იცეკვებთ ჩემ-
თვის, სალომე? თქვენ დამპირდით ჩემ-
თვის ცეკვას.

პეროდია. მე არ მინდა, რომ მან
იცეკვოს.

სალომე. მე ვიცეკვებ თქვენთვის,
ტეტრარქ.

პეროდე. თქვენ ხომ გესმით, რას ამ-

ბობს თქვენი ასული. იგი იცეკვებს ჩემთვის. ეს კარგია, სალომე, რომ თქვენ იცეკვებთ ჩემთვის. და როცა თქვენ გაათავებთ იცეკვას, არ დაგვიწყდესო, მოითხოვოთ ჩემგან, რასაც მოისურებთ. ყველაფერი, რასაც ვი თქვენ მოისურებთ. მე მოგცემთ იქვე, იყოს იგი თუ გინდა ნახვარი ჩემი სამეფოსი, — მე დავიფიცებ: არაა!

სალომე. თქვენ დაიფიცეთ, ტეტრარქ. ჰეროდე. და მე არასდროს გამიტუხია ჩემი სიტყვა. მე იმათგან არ ვარ, ვინც არღვევს თავის სიტყვას. მე არ შემძლია ცრუობა. მე მონა ვარ ჩემი სიტყვის და სიტყვა ჩემი სიტყვაა მეფისა. კაპაადოკიის მეფე ყოველთვის ცრუობს, მაგრამ ის ხომ ნამდვილი მეფე არ არის. იგი მხალღია. გარდა ამისა: მას ჩემი ფული მართებს და არ უნდა გადაიხადოს. მან შეურაცხყო კიდევ ჩემი ელჩები. იგი ამბობს ძალიან შეურაცხმყოფელ რამეებს. მაგრამ კეისარი ჭვარს აცვამს მას, როცა იგი რომში დაბრუნდება. და თუ არა, იგი ისედაც მოკვდება, ჰიებით შექმული. წინასწარმეტყველმა თქვა ეს. ჰე, სალომე, რაღას უცდით?

სალომე. მე ვუცდი, რომ ჩემმა მონაქალებმა მომიტანონ სურნელებანი და შეიდი სახური და გამახადონ ფეხებზე ქალამნები. (მონაქალებს მოაქვთ სურნელებანი და შეიდი სახური და ფეხებზე სალომეს ქალამნებს ხდიან).

ჰეროდე. ა! თქვენ იცეკვებთ ფეხშიშველი! ეს კარგია! ეს კარგია! თქვენი პატარა ფეხები იქნებიან, ვით თეთრი მტრედუნები. ისინი გვანან პატარა თეთრ ყვავილებს, რომლებიც ზეზე ცეკვავენ... ახ, არა! ის იცეკვებს სისხლში. მიწაზე სისხლია. მე არ მინდა, რომ მან სისხლში იცეკვოს. ეს იქნებოდა ცუდი ნიშანი.

ჰეროდე. თქვენ რა: იცეკვებს იგი თუ არა სისხლში? თქვენ ხომ იარეთ სისხლში, თქვენ..

ჰეროდე. მე რა? ახ. შეხედეთ მთავ-

რებს. იგი გახდა წითელი. იგი ^{მეფის წინასწარმეტყველი} ~~მეფის წინასწარმეტყველი~~ თელი, როგორც სისხლი. ა! წინასწარმეტყველმა ეს ხომ იწინასწარმეტყველა. მან სთქვა, რომ მოვარე გახდება წითელი, როგორც სისხლი. არა, მართლა, მან ეს არ იწინასწარმეტყველა? თქვენ ყველამ გაიგონეთ ეს. მოვარე გახდა წითელი, როგორც სისხლი. თქვენ ამას ვერ ხედავთ?

ჰეროდე. მე ამას კარგათ ვხედავ, და ვარსკვლავები ვარდებიან მიწაზე, თითქო მწვენი ნაყოფი კუნელასი, — არა? და მზე იქცევა შავად, როგორც ძაძა და მეფენი მიწისა დაიფლო საშინელებამ. ეს მაინც ნათელია. ერთხელ მაინც სიცოცხლეში წინასწარმეტყველი მართალი აღმოჩნდა... მეფენი მიწისა დაიფლო საშინელებამ... ხოლო დავბრუნდეთ. თქვენ ავად ხართ. რომში იფიქრებენ, რომ თქვენ გეყოფილი. დავბრუნდეთ, გუთუნებით მე თქვენ.

ხმა იოქანაანის. ვინ არის იგი, ვინც მოდის ბოსრიდან ტანსაცმელში, მწვამულად შედებილში, რომელიც ეღვაკრებს თავის საცმელის სიღამაზეში და მიმართულის თავის ძალის ძლიერებაში? რათ არიან ტანსაცმელნი თქვენნი შეფერილნი მეწამულში?

ჰეროდე. დავბრუნდეთ. ხმა ამ კაცისა თავისაგან გამოიყვანს მე. მე არ მინდა. ჩემმა ქალიშვილმა იცეკვოს, სანამ იგი იქ უვირის. მე არ მინდა, მან იცეკვოს, სანამ თქვენ მას ასე უცქერთ. ერთი სიტყვით, მე არ მინდა, მან იცეკვოს.

ჰეროდე. ნუ დგები, მეუღლე ჩემო, დედოფალი ჩემო, ეს უსარგებლოა. მე არ წავალ, სანამ იგი არ იცეკვებს. იცეკვე. სალომე, იცეკვე ჩემთვის!

ჰეროდე. ნუ იცეკვებთ, ასული ჩემო.

სალომე. მე მზავდა ვარ, ტეტრარქ. (სალომე ცეკვავს შვიდი სახურის ცეკვას).

ჰეროდე. ა! ეს მშვენიერებაა! ეს მშვენიერებაა! თქვენ ხედავთ, თქვენმა ასულმა იცეკვა ჩემთვის. მოდით, სალო-

მე! მოდი, რომ მე დაგასაჩუქროთ
თქვენ. პო! მე კარგათ ვაძლევ მოცეკვა-
ვებს. შენ მე კარგათ გადგიხდი. მე მოგ-
ცემ შენ ყოველს, რასაც შენ მოისურ-
ვებ. რა გინდა შენ, სტევი.

სალომე დაიჩქებებს მუხლებზე). მე
მინდა, ახლავ მომიტანონ მე ვეცხლის
თასზე..

პეტროლე (იციხის). ვეცხლის თასზე?
პო, რასაკვირვებლია, ვეცხლის თასზე. იგი
მომაჯადოებებელია, არა! რა გინდათ თქვენ,
რომ მოგართვან თქვენ ვეცხლის თასზე.
ძვირფასო და მშვენიერო სალომე, თქვენ,
რაიც უღამაშები ხართ ყველა ქალწუ-
ლებზე იუდეისა? მაშ, რა გნებავთ თქვენ,
რომ მოგართვან თქვენ ვეცხლის თასზე?
მითხარით მე! რაიც უნდა იყოს იგი,
თქვენ მოგცემენ მას. ჩემი საუნჯენი გე-
კუთვინან თქვენ. რა არას ის, სალომე?

სალომე (დგება). თავი იოქანანის.

პეტროლია. ა! ეს კარგათ თქმულია,
ასული ჩემო.

პეტროლე. არა. არა.

პეტროლია. ეს კარგათ თქმულია, ასუ-
ლო ჩემო.

პეტროლე. არა, არა, სალომე. თქვენ
ამას არ მთხოვთ მე. ნუ უსმენთ დედას.
იგი ყოველთვის ცუდს რჩევას გაძლევთ
თქვენ. არ უნდა უსმინოთ მას.

სალომე. მე არ უსმენ დედა ჩემს.
საკუთარი სიამისათვის მე გთხოვთ იო-
ქანანის თავს ვეცხლის თასზე. თქვენ
დაიფიცეთ, პეტროლე: არ დაგავიწყდეთ,
რომ თქვენ დაიფიცეთ.

პეტროლე. მე ვიცე. მე დაიფიცე ჩემი
ღმერთებით. მე კარგათ ვიცი ეს. მაგრამ
მე გვეძიებთ თქვენ, სალომე, მოითხო-
ვეთ ჩემგან სხვა რამე. მოითხოვეთ ჩემ-
გან ჩემი სამეფოს ნახევარი და მე მოგ-
ცემთ მას თქვენ. მაგრამ მხოლოდ იმას
ნუ მოითხოვთ ჩემგან, რაიც მოითხოვთ.

სალომე. მე ვითხოვ თქვენგან იოქა-
ნანის თავს.

პეტროლე. არა, არა, მე არ მინდა.

სალომე. თქვენ დაიფიცეთ, პეტროლე.

პეტროლია. დიას: თქვენ შეგიძლია
თქვენ ყველა გისმენდათ. თქვენ
ცეთ ყველას წინაშე.

პეტროლე. დაჩუმდით. თქვენთან არ
ვლაპარაკებ მე.

პეტროლია. ასული ჩემი სრულიად
მართალია, როცა იგი ამ კაცის თავს
თხოულობს. იგი ანთქევდა ჩემზე უო-
ველგვარ გამობას, მან სთქვა ჩემზე საში-
ნელი რამეები. სიანს, მას ძალიან უყვარს
თავისი დედა. ნუ დაუთმობთ ასული
ჩემო. მან დაიფიცა, მან დაიფიცა.

პეტროლე. დაჩუმდით, ნუ ლაპარაკობ
ჩემთან. მოისმინეთ, სალომე, გონიერი
უნდა იყოთ, — არა! ხომ მართლა გო-
ნიერი უნდა იყოთ? მე არასდროს სას-
ტიკო არ ვყოფილვარ თქვენდამი. მე ყო-
ველთვის მიყვარდით თქვენ.. შესაძლოა,
მე თქვენ მეტად მიყვარდით. ასე, ნუ
მოითხოვთ ამას ჩემგან. არსებითად, მე
არცა ვეძიებ, რომ თქვენ ამას სერიო-
ზულ მოითხოვთ. თავი თავმოკვეთილი
კაცისა, ეს ხომ რაღაც მახინჯია, არა?
ეს ის არ არის, რასაც უნდა უცქირდეს
ახალგაზდა ასული. რა სიამე შეუძლია
ამას მოგიტანოს თქვენ? არაფერი. არა,
არა, თქვენ ეს არ გინდათ.. მომისმინეთ
მე ერთი წამით. მე მაქვს ზურმუხტი, დი-
დი რგვალი ზურმუხტი, რაიც გამომი-
გზავნა მე კეისარის რჩეულმა. თუ თქვენ
გაზედავთ ამ ზურმუხტით, თქვენ შეგეძ-
ლებათ, დაინახოთ ყოველი, რაიცა ზღედა
დიდს მანძილზე. თვითონ კეისარიც ასეთს
ატარებს, როცა იგი ცირკში წიღის. მაგ-
რამ ჩემი უფრო დიდია. ჩემი ყველაზე
უფრო დიდი ზურმუხტია ქვეყანაზე. მარ-
თლა, ხომ გინდათ იგი? მოითხოვეთ და
თქვენ მოცემთ მას.

სალომე. მე ვითხოვ თავს იოქანანის.

პეტროლე. თქვენ მე არ მისმენთ.
თქვენ მე არ მისმენთ. მაცალეთ თქმა,
სალომე.

სალომე. თავს იოქანანისას.

პეტროლე. არა, არა, თქვენ ეს არ გინ-
დათ. თქვენ ამას ამბობთ მხოლოდ მის-

თვის, რომ მაწამოთ მე, რომ მე მთელი საღამო გიცქერდით თქვენ. ჰო, ეს ასეა. მე გიცქერდით თქვენ მთელი საღამო. თქვენმა სილამაზემ ამრია მე. თქვენმა სილამაზემ ამშალა მე და მე გამწერდით თქვენ მტრად. მაგრამ აწი მე ამას აღარ ვიჯამ. არ უნდა უმზირო არცა ხალხს და არცა ნივთებს. უნდა იცქირებოდეთ მხოლოდ სარკეებში. რადგან სარკენი გვაჩვენებენ ჩვენ მხოლოდ მასკებს... ჰო, ჰო, ღვიწი! შინდა დავლიო... სალომე, სალომე, ვუყუთ მეგობრები. ბოლოს, მოიხედეთ... რა მინდოდა მეტყვა! რა არის? ჰა! მოვიგონე... სალომე! არა, მოდით უფრო ახლო ჩემსკენ. მე შემინია, რომ თქვენ მე ვერ მომისმენთ... სალომე, თქვენ იცით ჩემი თეთრი ფარშავანგები, ჩემი ლამაზი თეთრი ფარშავანგები, რომლებიც დასეირნობენ ჩემს ბაღში მირსინებისა და საროების შორის. მათი ნისკარტები მოოქრული არიან, და მარცვლები, რომელსაც ისინი კენკავენ, მოოქრული არიან აგრეთვე, და ფეხები მათი შეფერილი არიან მეწამულში. როცა ისინი ევრიან, წვიმა მოდის, და, როცა ისინი თავის კულებს გაშლიან, ცაზე მთვარე გამოჩნდება. ისინი წყვილად დაღიან საროებისა და შავ მირსინების შორის, და ყოველს მათგანს მონა ჰყავს, რომელიც თვალს ადევნებს მათ. ხანდახან ისინი ხეტა შორის ფრინავენ, ხანდახან ისინი წვებიან კორღზე და ტბის გარშემო. არ არიან ჰვეყანაზე უფრო საუცხოვო ფრინველები. არ არის ჰვეყანაზედ მეფე, რომელსაც ჰყავდეს ასეთი საოცარი ფრინველები. მე დარწმუნებული ვარ, რომ თვითონ კეისარსაც არა ჰყავს ასეთი მშვენიერი ფრინველები. და მომისმინეთ! მე გაჩუქებთ თქვენ ორმოცდაათ ჩემს ფარშავანგს. ისინი გამოყვებიან თქვენ ყველგან და მათ შორის თქვენ იქნებით, თითქო მთვარე დიდს თეთრს ღრუბელში... მე ყველას გაჩუქებთ თქვენ. მე მხოლოდ ასი მყავს ისინი, და არ არის ჰვეყანაზე მეფე, რომელსაც

ჰყავდეს ფარშავანგნი მსგავსნი ჩემნი. მაგრამ მე თქვენ ყველას გაჩუქებთ. მხოლოდ განმათავისუფლეთ მე ჩემი სიტუვისაგან და ნუ მოითხოვთ ჩემგან მას, რაც მოითხოვთ. (ცლის თასს).

სალომე. მომეცით მე თავი იოქანანის.

ჰეროდია. კარგათაა თქმული, ასულ ჩემო. თქვენ სასაცილო ხართ, თქვენი ფარშავანგებით.

ჰეროდე. გაჩუქდით, თქვენ ყოველთვის ყვირით. თქვენ ყვირით, როგორც მტაცებელი ნადირი. არ უნდა იყვიროთ ასე. თქვენი ხმა მშლის მე. დაჩუქდით, მე თქვენ გეუბნებით... სალომე, მოიფიქრეთ მაზე, რასაც თქვენ ჩადისართ. ეს კაცი, შესაძლოა ღვთისგანაა მოკვლენილი. მე მჭერა, რომ იგი ღვთისგან გამოგზავნილია. იგი წმიდა კაცია. ხელი ღვთისა შეეხო მას. ღმერთმა ჩაუღო მას პირში საშინელი სიტყვები. სახსლეში, როგორც უღაბნოში ღმერთია მასთან განუყურებლად... მაინცა და მაინც ეს შესაძლებელია. არაიენ იცის, მაგრამ შესაძლოა, რომ ღმერთი მისთვისაა და მასთან ამისათვის შესაძლოა, თუ ის მოკვდა, ვინმეს შეემთხვევა უბედურება. ეს, შესაძლოა, შემემთხოს მხოლოდ მე. მოიგონეთ, როცა შემოკვლიოდი აქ მე, წავიფერხე მე სისხლში. გარდა ამისა: მე მომესმა ფრთხილი ფრთებისა შაერში, ფრთხილი გიგანტური ფრთების. ეს ძალიან ცუდი ნიშანია. და იყო კიდევ სხვაც. მე დარწმუნებული ვარ, რომ იყო კიდევ სხვა ნიშანიც, თუმცა მე არ მინახავს. ახლა ასე: სალომე, თქვენ არ გინდათ ხომ, რომ მე შემემთხვეს უბედურება? თქვენ ხომ არ გინდათ ეს? ჰო, მომისმინეთ მე. სალომე. მომეცით მე თავი იოქანანის.

ჰეროდე. აი, თქვენ ხედავთ, რომ თქვენ არ გინდათ მისმინოთ მე. მაგრამ იყავით დამშვიდებული, მე თვითონ ძალიან მშვიდათა ვარ. მე სრულიად მშვიდათა ვარ. ისმინეთ! მე აქ მიმალული

მაქვს ძვირფასი სამკაულები, რომლებიც დედა თქვენსაც არ უნახავს, სიძვირფასენი სრულიად უჩვეულონი. მე მაქვს მარგალიტის საყელური ოთხს წყებათ. შესაძლოა იფიქრო: ეს მთვარეებია, აქედელი ვეცხლეული შუქებით. შესაძლოა იფიქრო: ეს ორმოცდაათი მთვარეა ოქროს ბაღში დაჭერილები. რომელიღაც დედოფალი ატარებდა მას თავის თეთრს, თითქო სპილოს ძვლის მკერდზე. და შენ, როცა დაიკიდებ მას, ისეთივე ლამაზი იქნები, როგორც დედოფალი. მე მაქვს ორი გვარის ამეთვისტონი. ერთნი შავნი არიან ღვინოსავით, სხვანი წითელნი არიან, წყალნარვე ღვინოსავით. მე მაქვს ბეჟმენდები, ყვითელნი, როგორც ვეფხის თვალები, და ბეჟმენდები ვარდისფერნი, როგორც მტრედის თვალები; და ბეჟმენდები მწვანეები, როგორც კატის თვალები. მე მაქვს ოპალები, რომლებიც ინთებიან მუდამ მებთათ ცივი ალით. მაქვს ოპალები, რომლებიც მწუხარებას ასხამენ სულს და ეშინიათ სიბნელისა. მე მაქვს ანჭვითები, მზგავსები კვდარის თვალის გუგასი. მე მაქვს მთვარის ქვები, რომლებიც იცვლებიან, როცა მთვარე იცვლება, რომლებიც მკრთალებიან, როცა ისინი ხედავენ მზესა. მე მაქვს საფარონები, დიდები, როგორც კვერცხები, და ლურჯები, როგორც ლურჯი ყვავილები. მათში ღელავს ზღვა, და მთვარე არასდროს არ რევს მათი ტალღების სიციხურებს. მე მაქვს ქრიზოლიტები და ზივრილები, მე მაქვს ქრიზოპრასები და ლალები, მე მაქვს სარდონისები და ჰიაცინტები, და ჰალციედონები, და მე თქვენ მოგცემთ ყველას, დიას, ყველას და მივუმატებ კიდევ სხვა ნივთებს. ინდიელთა მეფემ ეს არის, გამომიგზავნა ოთხი მარაო, თუთიყუშის ფრთებისაგან გაკეთებული; მეფემ ნუშიდისამ კი — საცმელი სირაქლემას ფრთებისაგან. მე მაქვს კრისტალი, რომლის შეხედვა ქალებს დაშლილი აქვთ და რომლის შეხედვა ყმაწვილებსაც კი მხოლოდ მა-

შინ შეუძლიათ, როცა მათ გაამართაზუნებენ საღაფის კოლოფში მე მაქვს სამი საუცხოვო ფირუზი. თუ ისინი ჩამოიკიდე შუბლზე, შესაძლოა წარმოიდგინო ნივთები, რომლებიც არ არსებობენ; თუ კი ისინი ატარე ხელზე, შესაძლოა ქალები გახადო უნაყოფოდ. ეს საუნჯენი დიდი ფასეულობისაა. და ეს ყველა არაა. სპილოს ძვლის კოლოფში მე მაქვს ორი ქარვის თასი, რომლებიც ოქროს ვაშლებს გვანან. თუ მტერმა ამ თასებში ჩაუშვა შხამი, ისინი დამიზგავსებიან ვეცხლის ვაშლებს. ქარვით მოქედელი კოლოფში მე მაქვს ქალამნები შუშებით მოქედილნი. მე მაქვს საცმელი სერრის მხარადან და სამაჯურნი წითელი ლალებით და წვანილაებით ეფრატის ქალაქიდან... ბოლოს, რა გასურს შენ, სალომე? მითხარი მე, რა გასურს შენ, და მე მოგცემ შენ. მე მოგცემ შენ ყოველს, რასაც კი შენ მოითხოვ, გარდა ერთისა. მე მოგცემ შენ ყოველს, რაც კი მაქვს, გარდა ერთი სიცოცხლისა. მე მოგცემ შენ მღვდელმთავარის შესამოსელს. მე მოგცემ შენ ფარდას წმიდათა წმიდისას.

იუ დე ვე ლე ბი. ო! ო!

სალომე. მომეც მე თავი იოჰანანის.

პეროდე (დაეშეება თავის სახლში). მიეც მას, რასაც იგი თხოულობს. ქეშმარიტად, იგი ასულია თავის დედისა. (პირველი მეომარი ახლოვდება. პეროდეა ხსნის ტეტრარქს ხელზე ბეჭედს სიკვდილისას და გადასცემს მას მეომარს, რომელიც მაშინვე მიუტანს მას ჯალათს. ჯალათს შეშინებული სახე აქვს). ვინ წაიღო ჩემი ბეჭედი? მე ბეჭედი მქონდა მარტვენა ხელზე. ვინ დალია ჩემი ღვინო? მე თასში ღვინო მქონდა. თასი სავსე იყო ღვინით. ვილაცამ დალია იგი! ო! მე მკერა, რომ ვინმეს შეემთხვევა უბედურება. (ჯალათი ჩაეშეება ქაში). ახ! რათ მოგეცი მე სიტყვა? მეფენი არასდროს არ უნდა აძლევდენ სიტყვას. თუ ისინი სიტყვას ვერ იკავენენ, ეს საშინე-

ლებდა. თუ ისინი დაიქვრნენ მას, ესეც იმდენათვითა საშინელება.

ჰეროდია. მე მგონია, ჩემი ქალიშვილი კარგათ მოიქცა.

ჰეროდე. მე დარწმუნებული ვარ, რომ მოხდება უბედურება.

სალომე (გადაეყუდებდა ჭას და ყურს უგდებდა). არავითარი ხმაური. მე არაფერი ჩემსის. რათ არ ყვირის იგი, ის კაცი? ა! ჩემს მოკვლას რომ ვინმე ცდილიყო, მე ვიკვილებდი, მე არ მენდობოდა ტანჯა... დაარტყი, დაარტყი, ნამან. დაარტყი, შე გეუბნები შენი.. არა, მე არაფერი მესმის. იქ საშინელი დუმილია. ა! რაღაცა დაეცა მიწაზე. მე გავიგონე, როგორ დაეცა მიწაზე. მე გავიგონე, როგორ დაეცა რაღაცა. ეს ხმალია ჭალათის. მას ეშინია, ამ მონას. მას გაუფარდა თავის ხმალი. იგი ვერ ბედავს მოჰკლას იგი. იგი მხდალია, ეს მონა! უნდა გაიგზავნოს მეომრები. (იგი ბედავს ჰეროდის პეცს და მიმართავს მას). მოდი აქ! შენ მეგობარი იყავ იმისა, ვინც მოკვდა, არა? ჰერ კიდევ არ არიან საქმოდ მკვდრები. უთხარით მეომრებს, რომ ისინი ჩაეშვან იქ და მომიტანონ მე ის, რასაც მე ვითხოვ, რასაც დამპირდა მე ტეტარაქი, რაც მე შეეუთვნის. (პაეი უკან იხევს. იგი მიმართავს მეომრებს). მოდიოთ აქ, მეომარო, ჩაეშვით ამ ჭაში და ამოიტანეთ მე იმ კაცის თავი. (მეომრები უკან დაიხევენ). ტეტარაქი, ტეტარაქი, უბრძანეთ. თქვენს მეომრებს, მომიტანონ მე თავი იოქანანის. (დიდი შავი ხელი, ხელი ჭალათის, გამოჩნდება ქიდან: უკავია ვეცხლის ლანტზე იოქანანის თავი. სალომე ხელს წაავლებს მას. ჰეროდე სახეს იხურავს მოსახამით. ჰეროდია იღიმება და აქნევს მაროს. ნაზარეველნი მუხლებზე ეშვებიან და იწყებენ ლოცვას). ა! შენ არ გინდოდა, ნება მოგვცა ჩემთვის, მეოცნა შენი ბაგე, იოქანან. მაშ, აი ასე! მე ამ წამს ვაკოცებ მას. მე უკბენ მას ჩემი კბილებით, როგორც კბენენ მწიფე ხილს. დიან, მე ვაკოცებ შენს

ბაგეს, იოქანან! ხომ გითხარი მე ეს შენ, არა? მე შენ გითხარი ეს. მაშ, ასე! მე ვაკოცებ მას ახლა!. მაგრამ რათ არ მიცქერი შენ მე, იოქანან? შენი თვალები, რაიც ასე საშინელი იყვენ, რაიც ასე იყვენ სავსენი რისხვითა და ზიზღით, ისინი ახლა დახუჭულნია? გაახილე შენი თვალები! ასწიე შენი ქუთუთოები, იოქანან! რათ არ მიმწერ შენ მე, იოქანან? შენ გეშინია ჩემი, იოქანან, და მისთვის არ გინდა მიცქირო მქა.. და შენი ენა, რაიც იყო თითქო წითელი გველი, გელის გადმომთხევი, იგი აღარ მოძრაობს, იგი ახლა არაფერს ლაპარაკობს, იოქანან, ეს წითელი იქედნა, რაიც ანთხევდა ჩემზე თავის შხამს. ეს უცნაურია, არა? რათ არ მოძრაობს მეტათ ეს წითელი ხელი? შენ არ გინდოდი მე, იოქანან. შენ უარმყავი მე. შენ მეუბნებოდი მე საშინელ სიტყვებს. შენ მომეკეცი მე, როგორც მეძავს, როგორც მრუშს, მე, სალომეს, ჰეროდისას ასულს, მეფის ასულს იუდეისას? მაშ, ასე: იოქანან, მე კიდევ ვცოცხლობ, შენ კი მკვდარი ხარ და თავი შენი მეკუთვნის შე. მე შემიძლია მას ის ვუყო, რაც მე მომესურვება. მე შემიძლია იგი ძაღლებს გადაუვუგლო და ან ჰაერის ფრინველებს. ის, რასაც ძაღლები დატოვებენ, შესჭამენ ფრინველები ჰაერში.. ახ, იოქანან, იოქანან, შენ ერთად ერთი იყავი, რომელიც მიუვარდა მე. ყველანი სხვა ვაჟები ზიზღს იწყევდნენ ჩემში. მაგრამ შენ, შენ მშვენიერი იყავი. შენი ტანი სვეტი იყო სპილოს ძვალისა ვეცხლის საფხურზე. ეს იყო ბაღი, სავსე მტრედებით. და ზამბახებითა. ეს იყო ვეცხლეული კოში, შემკული სპილოს ძვლის დახატებით. არა იყო რა ქვეყანაზე ისეთი თეთრი, როგორც შენი ტანი. არა იყო რა ქვეყანაზე ისეთი შავი, როგორც შენი თმები. მთელს ქვეყანაზე არა იყო რა ისეთი წითელი, როგორც შენი ბაგე. შენი სმა იყო საცვიცხლური, გამომცემი უცნაური სურნელებისა, და როცა გიცქერდი შენ, მე

მესმოდა უცნაური მუსიკა! ახ, რათ არ შემომხედე შენ, იოქანაან? შენს თვალებს იქით და შენს გმობას იქით შენ დამალე შენი სახე. შენ აიფარე თვალები იმის აშურმით, ვისაც უნდა ხილვა თავის ღმერთისა. და აი შენ იხილე იგი, შენი ღმერთი, იოქანაან, მე, მე კი... მე შენ არას დროს არ გიხილავარ. შენ რომ გეხებ მე, შენ შემიყვარებდი მე. მე, მე გიხილე შენ, იოქანაან, და მე შეგიყვარე შენ... მე მწყურია შენი სიღამაზე. მე მშოა შენი ტანი. და არც ღვინოს, არცა ხილს არ ძალუძთ, მოჰკლან ჩემი სურვილი. რა ვქნა მე ახლა, იოქანაან? არც მდინარეებს, არცა დიდრონ წყალებს არ ძალუძთ დააცხრონ ჩემი ვნება. მე ვიყავი მეფის ასული, შენ უარყავი მე. მე ვიყავი ქალწული, შენ წამართვი მე ქალწულობა. მე ვიყავი უმანკო, შენ ცეცხლი შეასხი ჩემს ძარღვებში... ახ! ახ! რათ არ შემომხედე შენ მე, იოქანაან? შენ რომ ჩემთვის შეგებედა, შემიყვარებდი მე. მე ვიცი, რომ შენ შემიყვარებდი მე, და საიდუმლო სიყვარულისა უფრო დიდია. ვიდრე საიდუმლო სიკვდილისა. მხოლოდ სიყვარულის საიდუმლოს უნდა უცქირო.

ჰეროდე. იგი საშინელებაა, შენი ასული, იგი სრულიად საშინელებაა. ის, რაც მან ჩაიღინა, ჰემარიტათ, დიდი დანაშაულია. მე მწამს, რომ ეს დანაშაული უცნობი ღმერთის წინააღმდეგაა.

ჰეროდია. მე დასტურს ვდებ მას, რაც ჩაიღინა ჩემმა ასულმა, და მინდა ახლა დავრჩე აქ.

ჰეროდე (ღებდა). ა! იწყო ლაპარაკი მუღლემ — სისხლის შემრეველმა! წავიდე! მე აღარ მინდა დავრჩე აქ. წავიდე, მე შენ გეუბნები. მე მჭერა, მე მჭერა, რომ მოხდება უბედურება. მანასე, ისახარ, ოსია! დააქრეთ ყინულილები! მე არა მინდა რა ვიხილო. მე არ მინდა, რომ რაიმე მხედავდეს მე. დააქრეთ ყინულილები! დამალეთ მთვარი! დამალეთ ვარსკვლავები! მივიმლოთ ჩვენს სასახლეში, ჰეროდია. მე უკვე შიში მიტანს, (მონები აქრობენ ეინელიებს. ვარსკვლავები ქრებიან. დიდი შავი ღრუბელი გაიარს მთვარის წინ და სრულიად მიფარავს მას. სცენაზე სრული სიბნელე ისადგურებს. ტეტრარქი იწყებს ასვლას კიბეზე).
 ხ მ ა ს ა ლ ო მ ე ს ი. ა! მე ვაკოცე შენს ბაგეს, იოქანაან, მე გადავკოცნე შენი ბაგე! იყო მძაფრი გემო შენს ტუჩებზე. იყო თუ ეს გემო სისხლისა?... მაგრამ, შეიძლება ეს იყო გემო სიყვარულისა. ამბობენ, სიყვარულს მძაფრი გემო აქვსო... მაგრამ სულ ერთია. სულ ერთია. მე ვაკოცე შენს ბაგეს, იოქანაან, მე გადავკოცნე შენი ბაგე.

(მთვარის შუქი დაეცემა სალომეს და ანათებს მას).

ჰეროდე (მოიხედავს და შეხედავს სალომეს). მოჰკალით ეს ქალი.

(მეომარნი დაეცემიან და ლახტებით გასრესენ სალომეს, ჰეროდეას ასულს, მეფის ასულს იუდეისას).

მხატვარი სოფიო სალუქვაძე

